

ette astus, sedda astari ette wima, siis andis
ta wârisedes peigmehhele kât, ja lâks tem-
maga wârisedes laulataja ette.

On fa laulatamisse aeg úks suur aeg; ja
se armastus mis sel aial tottakse, peaks ello
otsani mele jâma. Gest kas mõnnusamat
abbi olleks Jummal woinud innimessele an-
da, kui sedda abbi, mis Ta abbiello läbbi
temmale seâdnud? Gest, mis teine sisse tenib
oni finno kass, nenda kui finno tõ temma
kass on. Temma kôrwas hingad sa om-
mast murrest ja wagwast — temma se on,
kui s finnoga nuttab, kui sa nuttad, kes finno-
ga naerab, kui sa naerad — temma se on,
kes sind mahha ei játtu so ro iim se vallo-
sees. Kas so südda kannatab, n i s u g g u s e
seltsüüssega roihha piddada? Sepârrast lep-
pige ikka kohhe ârra kui riid touseb, ja mõt-
telge warsti, et se teie keigekallim heateggia
on, kellega taplete, ning sage siis igga leppi-
missee járrel veel armsaimaks teine teise melest.
Gest abbiello-armastus on taewa siddeim,
ja punnub meile igga w est römo.

Ruttust faub ello ârra,
Râtki w eitleb hauaga.
Mâhwas kâswab, ðitseb ârra,
Tulleb, lâhhâb seismatta.

Genn-na, tânn-na werri weab
Kui ta meie soontes keeb;
Onnis, kes Peik nenda seab
Et woit waggadussel jáâb!

Gest, mis kadduw sün meil nâitab,
Teise ello jour on se;
Wagga ello waimo toidab,
Patto rdõm on ürrike.

